

LBRIS

We know
books

Andrea Schütze

Toți pentru unul,
unul pentru toți

Ilustrații de Carola Sieverding

EDITURA
UNICART

O veveriță cu un plan

De câteva zile, Pădurea Prăjitură cu Miere strălucește în culori extraordinare.

Soarele leneș al după-amiezii lucește pe cerul albastru cu nori lânoși și luminează frunzișul colorat al pădurii de foioase. Galben-portocaliu, roșu-galben, portocaliu-roșu, verde-roșu, maro-galben, portocaliu-verde și multe alte culori se văd, dacă privești sclipirea splendidă a frunzelor. Totul pare din aur, iar în aer parcă plutește aroma mirodeniilor pentru prăjitura dulce, delicioasă, după care, cu mulți ani în urmă, a fost numită Pădurea Prăjitură cu Miere.

Hopa, dacă nu te-ai uita cu atenție, aproape că nici nu l-ai observa pe vulpișorul roșcat. Atât de bine este camuflat în frunzișul colorat.

— Toamnă timpurie sau vară târzie? mormăie Mikkel ca pentru sine, în timp ce aleargă. Asta-i întrebarea, și adulmecă cu botul în aer. Se simte ca vara, dar miroase ca toamna, constată el.

Pleosc! îi cade ceva în cap.

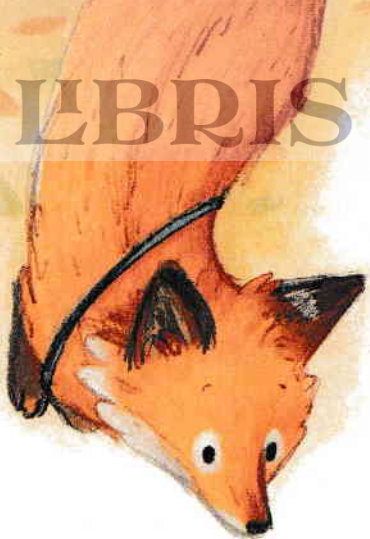
— Hei! se răstește el la ghinda obraznică, apoi o ia și o bagă în gențuța în care mai are deja câteva ghinde, castane, jir și un con de molid.

Mikkel a strâns toată ziua tot ce i s-a părut comestibil pentru un mistreț sau o cerbișoară. Rufus și Flora trebuie să înceapă perioada de hibernare și au nevoie să acumuleze rezerve de grăsime.

— Așa cel puțin am ceva de făcut, bombăne Mikkel și continuă să adulmece. Uau, o rămă! șoptește el mulțumit și o scoate de sub un morman de frunze. Ha, pe asta o s-o mănânc eu! decide el și când vrea s-o bage în gură, se oprește nedumerit. Ce, mă rog, mai este și asta? exclamă el și, de uluire, scapă râma care se încovoiaie rapid.

Binevoitor, stejarul lasă să cadă o frunză ca să o protejeze.

Lui Mikkel nu-i pasă, descoperirea lui este acum mai importantă decât râma. Se

ghemuiește și se furișează mai aproape. În fața lui sunt o mulțime de stegulețe de hârtie înfipite în solul pădurii. Ce vrea să mai însemne asta?

— Super idee, așa-i? Îngaimă o veveriță care se apropie grăbită, cu o alună în gură.

Mikkel oftează. Din nou veverița. Trebuia să se aștepte la asta.

— Lui Pavel n-o să-i placă. Asta înseamnă poluarea pădurii, spune Mikkel cu severitate și arată spre stegulețe.

— Na! spune veverița și scuipă nuca. Nu, nu mănânc asta.

Apoi sapă o groapă mică, își împinge prada înăuntru, o acoperă cu pământ, bătătorește bine și înfige un alt steag în acel loc.

— În acest fel, sigur îmi găsesc proviziile la iarnă, spune ea și își freacă mâinile. Ooo, sunt atââât de inteligentă!

Mikkel își dă ochii peste cap.

— Dar stegulețele nu au fost bine amestecate, spune el hotărât. Germania nu este deloc, iar Japonia este de opt ori!

— Despre ce vorbești...? întrebă veverița enervată.

La drept vorbind, se aștepta să primească multe laude pentru ideea ei strălucită.

— Ei bine, sunt stegulețe ale diferitelor țări, răspunde Mikkel. Se pare că tu ai furat punguța în care se găseau, de la copiii din grădinița Borcanul cu Miere!

Le adusese Paula. În curând urma ziua de naștere a micii vrăjitoare, iar copiii voiau să decoreze cu ele o prăjitură de casă din noroi sau cam așa ceva.

— Hm..., face veverița nesigură.

Dar nu e așa, n-am vrut decât să...

— Dă-mi-o, spune Mikkel și apucă punguța într-o clipită.

— Ah, Italia este încă înăuntru, spune el bucuros. Mica vrăjitoare va fi fericită. De curând le-a povestit copiilor totul despre țara aceasta, unde locuiesc bunicii ei.

— Hei! strigă veverița și-și scutură indignată pumnișorul. Dă-mi-o înapoi.

Mikkel dă din cap.

— O întrebare: iarna este zăpadă? întrebă el, mergând încet.

— Ăă, da! răspunde veverița.

— Cât de înaltă? întrebă Mikkel.

— Până la gâtul meu, replică veverița.

— Și cât de mari sunt stegulețele tale?
strigă Mikkel privind viclean peste umăr.

— Cam până la genunchi? ezită veverița.

— Ei bine, mai gândește-te la asta!

Și, râzând zgomotos, Mikkel o ia la fugă.

Gânduri istețe după-amiaza

Atunci când Mikkel sosește la vechiul butoi de lemn, punctul lor de întâlnire, ceilalți Eroi Sălbatici ai Pădurii, ajunși de mult acolo, îl privesc curioși.

— Domnule vulpoi, domnule vulpoi, strigă Poppy și-i face cu ochiul prin ochelari. Ați întârziat. Se întâmplă deci și minuni...

Ceilalți chicotesc și Rufus se năpustește primul în jurul prietenului său, grohăind.

— Dar e bine când ești întâmpinat de noi toți, nu? gâfâie el.

